

Mads Mygind: I min hule hånd

Jeg tror egentlig bogen handler om at blive - eller være blevet - voksen. At være lige der, hvor man for ikke så længe siden var ung. Mads underviser skriveholdet på en højskole, og i sin daglige kontakt med de unge mennesker har han om noget erkendt, at ung, det er han ikke. Ikke fordi han nødvendigvis er mindre forvirret eller ret meget mere indsigtfuld; han er det bare på en mere erfaren og mindre flyvsk måde.

Mads er midt i trediveerne og underviser sammen med Christian. De kender hinanden fra studietiden.

"[...] Christian spørger ind til nogle passager i Lasses tekst

interessant, siger Christian

hver gang Lasse svarer.

Det gør han altid når en elev siger noget.

Jeg er begyndt at høre det Christian siger som: Anders And.

Det er en form for sabotage, men den er nødvendig

så jeg kan udholde gentagelserne i det her arbejde.

[...] jeg vil gerne pege på naturen

uden at bruge ord vi normalt forbinder med naturen

[...] Anders And, siger Christian

Meget Anders And”

Det er sjovt, helt elementært sjovt, at erstatte ’interessant’ med ’Anders And’. På en sproglegende måde, der konkret får betydningen af samtalen til at fluktuere og stikke af i alle mulige retninger. Det er også en vrængen af Christian – og gentagelserne i arbejdet, som er noget Mads må holde ud.

Mads er selv digter, men det er ikke de unge elevers håbløse skrift, han har svært ved at holde ud. Der er bare noget andet som fylder, og vi, læsere, ved hvad det er. Fra første sætning:

”**Marie** og jeg er til det første møde på fertilitetsklinikken”

Handlingen udspiller sig imellem disse to forløb – fertilitetsbehandlingen og ’hverdagen’ på højskolen med elever og kolleger, især den småkomiske og selvoptagede, sympatiske og let kiksede Christian. Mellem livets opståen, livets videreførelse og livets opretholdelse, hvis vi skal svinge os op på de kosmisk høje nagler, men det skal vi nu ikke.

Heldigvis.

Det handler ikke om det gravalvorlige traumatiserende i situationen, men om det bøvlede, det sårbare, om håbet og frygten for at miste håbet. Det skildrer Mads Mygind suverænt med skøn fornemmelse for situationernes absurditet og med blid ironisk distance også – eller måske især – til fortælleren, Mads.

”mandag morgen

34 år gammel

og bladrer i et pornoblad

og skal blive så tændt

at jeg kommer ned i en plastickop med mit navn og cpr-nummer på.”

Man forestiller sig nemt situationen, og oplevelsen af hvordan den stritter i alle retninger. Fra den – normalt – intime onani, der ikke længere er en nydelse i egen ret, men et middel til at aflevere et produkt, til klinikkens – forhåbentligt – sterile toilet, og sygeplejerskerne hvis stemmer, der kan høres ude fra gangen (og de ved jo godt hvad Mads er i gang med, hvilket på sin vis blottes ham). Det er en absurd situation, men Mads kan bære den og skildre den med et halv skridts afstand, og det gør den morsom.

Det er også morsomt, når han bliver tvunget til at bevæge sig mellem underviserrollen, og rollen som bekymret håbefuldt kæreste – f.eks. da han fortæller klassen, at han venter et telefonopkald, da hans mor har noget med benet, styrter ud af lokalet, og en elev følgende siger: ”Hey Mads, er din mor gravid?”. De har jo hørt ham og igen, bliver Mads blottet. Han kan bære det, og der er noget lunt og morsomt ved denne

mere eller mindre tvungne anerkendelse overfor eleverne af egen uperfekthed.

Men der er ikke på nogen måde morsomt, når Mads står nede i Rema, ikke kan vælge en umoden avocado og kommer til at tænke på det Marie spurgte ham om i går:

”helt ærligt, sagde hun, svar mig helt ærligt:

Forlader du mig, hvis jeg ikke bliver gravid?”

Det er som om hele tilværelsen er på spil i det spørgsmål. Afhænger alt af den vellykkede graviditet, mærker man, hvor skrøbeligt livet er, når graviditeten ikke vil lykkes. Alt det ligger i Maries spørgsmål. Det er ikke sjovt men sårbart. Ladet med skyld, frustration og fornemmelse af at være mislykket. At Mads Mygind skildrer alt dette usigelige igennem Mads' erindring, giver det smertefulde endnu et lag. Mads kan ikke tage Maries sorg på sig. Kan ikke beskytte hende mod fortvivlelsen og frustrationen, og hvad andet skal en mand egentlig gøre end at beskytte sin kvinde og gøre hende gravid? Hvad kan han gøre, andet end at dele sårbarheden og rumme Marie, og for fanden finde ud af hvordan dagligdagen kan gå videre og hvordan han kan finde fokus til at vælge en af de håbløse og umodne Rema-avocadoer? Nej alt dette står ikke i digtsamlingen, men det sættes i gang i mig af resten af sidens ubarmhjertige tomhed, der følger Maries spørgsmål.

'I min hule hånd' falder i tre afsnit, som følger udviklingen og Mads, der kommer igennem både det ene og det andet. Hvad der sker, må man læse bogen for at finde ud af. Blot skal det nævnes at bremsen slippes fuldstændig i sidste afsnit, hvor fortvivlelsen lader barnlighed,

misundelse og selvoptagethed få frit løb, hvilket bl.a. får en irriterende Kanye West, eller 'Kanarie Vest' til at besøge en stue på Skejby Sygehus - rent gæk, og skægt i al sin sårbarhed.

'I min hule hånd' skriver sig ind i tidens brusende fos af værker, der handler om at blive forældre, med forfattere som f.eks. Olga Ravns 'Mit arbejde', Nanna Storr-Hansens 'Bøgetid', Duncan Wieses 'Kirsebærplukkerne' Cecilie Linds 'Mit Barn' og Victor Boy Lindholms 'En del af hjertet går ud af kroppen'. Ligesom Tine Høegs 'Sult' har den aspektet med bøvler og fertilitetsbehandling, og er på helt sin egen måde lige så fremragende.

Selv om Mads Mygind har udtalt, at han ikke er den Mads Mygind, man møder i bogen, er der betænkeligt mange sammenfald mellem fortælleren og forfatteren - de hedder begge Mads Mygind, underviser på højskole og sørmer om ikke de begge skriver digte og holder fornuftsstridigt meget med AGF. Det autofiktive skaber bestemt en spænding og noget intensitet i værket. Det bliver bærer af en konkret sandhed, og det er interessant at dvæle en smule ved. For 'I min hule hånd' bliver hverken værre eller bedre af, om de beskrevne begivenheder er faktisk korrekte ægte sandheder. Når Mads Mygind påpeger, at han ikke er den samme som bogens fortæller, peger han også på, at bogen er litteratur. At den er mere eller mindre fiktiv. Bogens sandheder er litterære sandheder. Den er ikke underlagt samme krav som en reportage eller et vidnesbyrd. Det handler om, at Mads' oplevelser skildres tindrende troværdige; at situationer, indsigter og erfaringer; følelser af håb, frygt, fortvivlelse og berusende glæde griber læseren og opleves sande. Når det lykkes, som det

bestemt gør ”I min hule hånd”, er den litterære sandhed absolut lige så ægte, som vidnesbyrdets faktuelle sandhed.

Autobiografisk eller ej, så er bogen i hvert fald en digtsamling. Forlaget har skrevet ’Digte’, så det er det, det er. Man kunne også kalde det en poetisk roman med fortælling, korte linier og sprogligt overskud. Personligt kan jeg have svært ved altid at skelne genrerne fra hinanden - eller gå så forfærdelig meget op i det.

’I min hule hånd’ er under alle omstændigheder en fabelagtig bog, der fortæller en rørende historie. En bog, der også sagtens kan være noget for dem, der ellers er sikre på, de ikke forstår lyrik.

Facebook < <https://www.facebook.com/litteraturnu>> / Instagram < <https://www.instagram.com/litteraturnu.dk/>>

Hjemmesiden er lavet i samarbejde med Hilsen IT < <https://hilsen.it/>>